

ŠTURMUOTOJAS

LIETUVIŲ NACIONALSOCIALISTŲ FRONTO

LEIDINYS

2010 METŲ VASARIO MĖNUO

KETVIRTASIS NUMERIS

SKIRTAS NACIONALSOCIALISTŲ VOKIEČIŲ

DARBININKŲ PARTIJOS DEVYNIASDEŠIMTMEČIUI

PAMINĖTI

Žydai pra mūsų nelaimė!

KOLINAS DŽORDONAS

PASAKYK SISTEMAI - „NE“

Redakcijos žodis

Ši neilgą britų nacionalsocialisto straipsnį, parašytą daugiau kaip prieš dešimtmetį išleidžiame šiame „Šturmuotojo“ numeryje, norėdami parodyti skaitytojams, kad demokratinio dekadentizmo sistema gyvuoja ne tik Lietuvoje, kuri yra naikinama žydiškosios ologarchų diktatūros. Ji gyvuoja visur, kur tik yra sistemingai naikinama baltoji rasė. Puikus šito pavyzdys – Didžioji Britanija, kurioje sistemingai vykdoma islamizacija ir negridizacija, prisidengiant „tolerancijos“ lozungu. Tačiau galima tvirtai teigti, kad tai naudinga būtent kapitalistų-parazitų kastai, kuri tiesiogiai atsiskaitinėja pasauliniam žydų suokalbiui ir masonijai.

Mes manome, kad esminė šio trumpo straipsnio mintis puikiai tinka Lietuvai: nacionalizmo idėjas suprantantis Lietuvis, kuris jaučia atsakomybę už Lietuviių Tautos ir baltosios rasės ateitį privalo boikotuoti visas sisteminės-judokratinės partijas rinkimuose, kaip ir yra čia paaiškinta (žinoma, aptariamais konkretais Britanijos atvejais prieš 1997 – ujų metų rinkimus).

PASAKYK SISTEMAI – „NE“

Visuotiniai rinkimai

Parlamentinė demokratija yra melas, pasitikėjimo triukas. Tai nėra valdžia, tikrai atstovaujanti tautą ir išreiškianti jos valią. Tam įrodyti užtenka vieno fakto, nors yra jūros kitokių įrodymų.

Didžioji britų tautos dauguma niekada nenorėjo spalvotosios invazijos į savo tėvynę, bet jai ji vistiek buvo prikišta ir buvo priimti įstatymai, priverčiantys priimti atėjųnų okupaciją ir valdymą. Ką ši nesąžininga sistema

Aš galiu pareikšti, kad mano kalbos buvo sėkmingos. Per savo paskaitų kursą aš šimtus ir net tūkstančius savo tautiečių sugražinau jų tautai ir jų tėvynei. Aš nacionalizavau šiuos kareivius ir, taip darydamas, padėjau atkurti bendrą discipliną.

Čia ir vėl aš susipažinau su keliais draugais, kurių mintys ėjo tomis pačiomis gairėmis, kaip ir mano paties ir kurie vėliau tapo pirmosios grupės, iš kurios išsivystė naujasis judėjimas, nariais.

**NACIONALSOCIALISTŲ VOKIEČIŲ DARBININKŲ PARTIJOS
PROGRAMA**

Redakcijos žodis

Nacionalsocialistų Vokiečių Darbininkų Partijos (toliau – NSDAP) įkūrimo 90 - mečio įkūrimo proga mes publikuojame Lietuvišką NSDAP Programos vertimą. Čia išdėstytos idėjos iš esmės yra nepaprastai aktualios ir šiandien nors, žinoma, yra akivaizdi tarpukario laikų specifika ir problemos. Jeigu tada arijų rasės nacijoms buvo kilęs pavojus, dabar mes matome sistemingą jų genocidą. Atsakas į jį – radikalusis nacionalizmas, atmetantis kapitalizmo ir marksizmo esmę – žydiškumą ir vedantis į Naujosios Europos Tvarką.

Ateityje taip pat atsižvelgsime į galimybę į Lietuvių kalbą išvertsti Gotfrydo Federio žymųjį veikalą „NSDAP Programa ir pagrindinės koncepcijos“. Šis veikalas iš esmės išanalizavo ir detaliai išaiškino vokiškojo nacionalsocializmo tikslus. Nors nacionalsocializmas, kaip doktrina, kilo iš NSDAP ir ši organizacija, imant ją su visa jos specifika, buvo grynai vokiška, nacionalsocializmas, kaip mūsų rašytojai yra jau aiškinę, yra Gamtos dėsnių pritaikymas žmonių visuomenei. Nacionalsocializmas yra tinkamas ir, sakysime, reikalingas, kiekvienai Europos tautai, kuri nori ne tik išlikti, bet tobulėti ir žengti iš esamojo degradacijos ir išsigimimo laikotarpio į Naująją Erą.

Nacionalsocialistų Vokiečių Darbininkų Partijos

Programa

1920 metai, vasario 24 diena

Nacionalsocialistų Vokiečių Darbininkų Partijos Programa yra sukurta būti laikino galiojimo. Vadai neturi jokio ketinimo, kai joje paskelbti tikslai bus pasiekti, nustatyti naujus tik tam, kad dirbtinai padidinti masių nepasitenkinimą ir užtikrinti išliekančią Partijos egzistenciją.

1. Mes reikalaujame visos Vokietijos suvienijimo Didžiojoje Vokietijoje nacionalinio apsisprendimo pagrindu.

Tokių politikų svarbumas ir pasisekimas priklauso išskirtinai dabarčiai ir neduos nieko gero ateičiai. Bet tai nejaudina mažapročių žmonių, jie yra gana patenkinti akimirkos rezultatų.

Konstruktyvaus politinio filosofo pozicija yra gana skirtinga. Jo darbo svarba visada turi būti vertinama iš ateities pažvalgų taško; ir jis visada yra apibūdinamas žodžiu „svajotojas“. Kol politiko galimybė susideda iš to, kas įmanoma, meno įvaldymo, politinės sistemos pradininkas priklauso tiems, kurie yra, kaip sakoma, tam, kad pamalonintų dievus tik dėl to, kad jie nori ir reikalauja neįmanomo. Jie visada turės išsižadėti šlovės tarp amžininkų, bet jei jų idėjos yra nemirtingos, ateities kartos suteiks jiems šį pripažinimą.

Per ilgus žmogiškosios pažangos laikotarpius gali atsitikti, kad praktinis politikas ir politinis filosofas rasis viename asmenyje. Kuo artimesnė yra ši sąjunga, tuo bus didesnės kliūtys, su kuriomis turės susidoroti šis politikas. Toks vyras nedirba reikalavimų, kurie yra akivaizdūs kiekvienam filistiniečiui, patenkinimui, bet jis siekia link tikslų, kurie tegali būti suprantami nedaugelio. Jo gyvenimas yra plėšomas neapykantos ir meilės. Jo amžininkų, kurie nesuprato šio vyro protestas yra priešingas ateities kartų pripažinimui, kuriam jis taip pat dirba.

Nes kuo didesnę darbą toks vyras daro ateičiai, tuo mažiau jis bus įvertintas savo amžininkų. Jo kova taipogi bus sunkesnė ir jo sėkmė retesnė. Kai amžių bėgyje pasirodo vyras, kuris tada yra palimintas sėkme, tada, link savo dienų galo, jis galės matyti blankų savo ateities šlovės vaizdą. Bet tokie didūs vyrai yra tik istorijos Maratono bėgikai. Amžininkų šlovės laurai yra tik mirštančiojo didvyrio galvai.

Didieji kovotojai yra tie, kurie kovojo už savo idėjas ir idealus nepaisant fakto, kad jie negauna jokio pripažinimo iš savo amžininkų. Jie yra žmonės, kurių atminimai bus užfiksuoti ateities kartų širdyse. Tada atrodo lyg kiekvienas individas jaustų pareigą atpirkti neteisybę, kurią šie žmonės kentė nuo savo amžininkų. Jų gyvenimai ir darbai tada yra studijuojami su jautriu ir dėkingu susižavėjimu. Ypač tamsiomis negandų dienomis tokie žmonės turi galią gydyti sudužusias širdis ir pakelti viltį praradusią tautos sielą.

Šiai grupei priklauso ne tik iš tiesų didūs valstybės vyrai, bet taip pat ir visi dideli reformatoriai. Šalia Frydricho Didžiojo mes turime tokius vyrus kaip Martyną Liuterį ir Richardą Vagnerį.

Kai aš išgirdau pirmąją Gotfrydo Federio paskaitą apie palūkaninės vergijos panaikinimą, aš staiga supratau, kad čia yra nepaprastos reikšmės vokiečių tautos ateičiai tiesa. Visiškas akcijų biržų kapitalo atskyrimas nuo nacijos gyvenimo padarytų įmanomą pasipriešinimą vokiško verslo internacionalizavimui, tuo pat metu neprarandant kapitalo, kaip tokio, nes to darymas sukeltų grėsmę mūsų valstybinei nepriklausomybei. Aš aiškiai mačiau kas vystėsi Vokietijoje ir aš supratau, kad ***sunkiausia kova, kurią turėtume vesti, bus ne prieš priešiškas tautas, bet prieš internacionalinį kapitalą.*** Federio kalboje aš radau efektyvų kviečiantį šūkį mūsų ateinančiai kovai.

Čia ir vėl įvykiai parodė, koks teisingas buvo mūsų tuomet turėtas išpūdis. Kvailiai tarp mūsų buržuazinių politikų šiame taške mūsų nebeniekina, nes netgi šie politikai dabar mato, kad jeigu jie galėtų sakyti tiesą, tai internacionalinių akcijų biržų kapitalas buvo ne tik pagrindinis Karą pradėjęs kurstomasis veiksnys, bet, kad dabar, kai karas yra pasibaigęs, ***jis taiką paverčia pragaru.***

Kova prieš internacionalinį finansų kapitalą ir paskolų kapitalą tapo vienu iš svarbiausių programos, kurią vokiečių naciją parėmė savo kovą už ekonominę laisvę ir nepriklausomybę, punktu.

Atsižvelgiant į taip vadinamų praktiškų žmonių prieštaravimus, turėtų užtekti šito atsakymo: ***visos baimės, susijusios su bauginančiomis ekonominėmis pasekmėmis, kurios pasektų vergijos, kuri kyla iš palūkaninio kapitalo, panaikinimo, yra netikusios, nes, visų pirma, tie ekonominiai principai pasirodė esantys mirtini***

19. Mes reikalaujame, kad romėniška teisė, kuri tarnauja materialistinei pasaulio tvarkai, būtų pakeista vokiška teise.

20. Valstybė turi apsvarstyti esminę mūsų nacionalinės švietimo sistemos rekonstrukciją (su tikslu kiekvienam pajėgiam ir sunkiai dirbančiam vokiečiui atidaryti aukštesnio išsilavinimo ir, taipogi, pažangos galimybę). Visų švietimo institucijų programos turi būti suderintos su praktinio gyvenimo reikalavimais. Mokyklos tikslas turi būti mokiniui duoti, pradedant pirmuoju intelekto ženklu, nacijos ir Valstybės supratimą (per pilietinių reikalų studijavimą). Mes reikalaujame neturtingų tėvų gabių vaikų švietimo Valstybės sąskaita, kad ir kokia jų klasė, ar profesija.

21. Valstybė turi užtikrinti, kad būtų pakelti nacijos sveikatos standartai, saugant motinas ir kūdikius, uždraudžiant vaikų darbą, per legislatūrą propaguojant fizinį sveikatingumą, suteikiant privalomą gimnastiką ir sportą bei ekstensyviai remiant klubų, skirtų jaunimo fiziniam rengimui.

22. Mes reikalaujame samdinių kariuomenės panaikinimo ir tautos kariuomenės sukūrimo.

23. Mes reikalaujame teisinės kovos prieš apgalvotą politinį melą ir jo skleidimą spaudoje. Siekiant palengvinti vokiečių nacionalinės spaudos sukūrimą, mes reikalaujame:

a) kad visi redaktoriai ir rašytojai į laikraščius, pasirodančius vokiečių kalba, privalėtų būti vokiečių nacijos nariais;

b) kad jokie ne vokiški laikraščiai negalėtų pasirodyti be Valstybės išreikšto leidimo. Jie negali būti spausdinami vokiečių kalba;

c) kad ne vokiečiams būtų įstatymu uždrausta finansuoti, arba įtakoti vokiečių laikraščius ir, kad pasekmė už šito įstatymo sulaužymą būtų bet kokio tokio laikraščio nuslopinimas ir nedelsiama susijusių ne vokiečių deportacija.

Laikraščių, kurie nėra palankūs nacionalinei gerovei, leidimas turi būti uždraustas. Mes reikalaujame, visų tendencijų mene ir literatūroje, kurios teršia mūsų nacionalinį gyvenimą, teisinio persekiojimo ir kultūrinių renginių, kurie prieštarauja šiam reikalavimui, nuslopinimo.

24. Mes Valstybėje reikalaujame laisvės visoms religinėms pakraipoms, esant tam, kad jos nekeltų grėsmės jos egzistencijai ir neįžeidžia vokiečių tautos moralinių jausmų.

Partija, kaip tokia, pasisako už pozityvinę krikščionybę, bet savęs nepriskiria jokiai konkrečiai pakraipai. Ji kovoja prieš žydiškąjį-materialistinį požiūrį mumyse ir aplink mus ir yra įsitikinusi, kad mūsų nacija gali pasiekti ilgalaikę sveikatą tik iš šio principo pagrindo: ***Bendras interesas pirmiau asmeninio intereso.***

25. Kad įgyvendinti šią programą, mes reikalaujame stiprios centrinės Reicho valdžios sukūrimo; besąlygiško centrinio Parlamento autoriteto visam Reichui ir jo organizacijoms; bei Korporacijų, paremtų turtu ir profesija, suformavimo su tikslu vykdyti bendruosius Reicho išleistus teisės aktus visuose Vokietijos regionuose.

Partijos vadovai pažada dirbti negailestingai – reikalui esant paaukoti savo pačių gyvybes – kad šią programą paversti veiksmu.

Po kelių dienų nuo Miuncheno išvadavimo, man buvo įsakyta pasirodyti priešais tyrimo komisiją, kuri buvo sudaryta 2 – ajame pėstininkų pulke su tikslu stebėti revoliucinę veiklą. Tai buvo mano pirmasis įžengimas į daugiau, ar mažiau, politinį lauką.

Po kelių savaitių, aš gavau įsakymus lankyti paskaitų, kurios buvo duodamos kariuomenės nariams, kursą. Kursas buvo skirtas įdiegti tam tikrus esminius principus, kuriais kareivis paremtų savo politines idėjas. Man šios organizacijos privalumas buvo tas, kad ji man davė galimybę sutikti kitus kareivius, kurie buvo tokio paties mastymo ir su kuriais aš galėdavau aptarinėti pačią situaciją. Mes visi buvome daugiau, ar mažiau įsitikinę, kad Vokietija negalėjo būti išgelbėta nuo artėjančios katastrofos tų, kurie dalyvavo lapkričio išdavystėje, tai yra, Centro ir Socialdemokratų; ir taip pat, kad buržuazinė nacionalinė grupuotė negalėtų atitaisyti padarytos žalos, net turėdama geriausius ketinimus. Jai trūko tam tikrų reikmių, be kurių toks tikslas niekada negalėtų būti sėkmingai vykdomas. Metai, kurie pasekė, patvirtino mūsų tuometines nuomones.

Savo mažame rate aptarinėdavome naujos partijos kūrimo projektą. Vedančios idėjos, kurias mes tada iškėlėme, buvo tos pačios, kurios buvo vykdomos po to, kai buvo įkurta Vokiečių Darbininkų Partija. Naujojo judėjimo, kuris turėjo būti suformuotas, vardas, turėjo būti toks, kad jis pats savaime kreiptųsi į žmonių masę, nes visos mūsų pastangos taptų bergždžiomis, jeigu šito trūktų. Ir tai buvo priežastis, kodėl mes pasirinkome Socialrevoliucinės Partijos vardą, ypač todėl, kad mūsų naujosios organizacijos socialiniai principai iš tiesų buvo revoliuciniai.

Bet taip pat buvo ir labiau fundamentali priežastis. Dėmesys, kurį aš skyriau ekonominėms problemoms per savo ankstyvesnis metus buvo daugiau, ar mažiau apribotas svarstymais, kilusiais tiesiogiai iš socialinės problemos. Kaip pasekmė, šitas vaizdas plėtėjo, kai aš pradėjau studijuoti Vokietijos „trigubos sąjungos“ politiką. Ši politika daugiausia buvo klaidingo ekonominės situacijos įvertinimo pasekmė, kartu su supainiotu pagrindo, ant kurio vokiečių tautos išlikimas būtų garantuotas, suvokimu. Visos šios idėjos buvo paremtos principu, kad *kapitalas yra išskirtinai darbo produktas ir, kad, taip pat kaip darbas, jis patiria poveikį iš visų veiksmų, kurie gali trukdyti, arba skatinti žmogiškąją veiklą. Taigi, iš nacionalinio pažvalgų taško, kapitalo reikšmė priklauso nuo Valstybės didybės, laisvės ir galios, tai yra, nacijos ir, kad tiktai šita priklausomybė veda kapitalą iškelti Valstybės ir nacijos interesus iš savęs išsaugojimo instinkto savo paties vystymosi labui.*

Tokiais principais Valstybės požiūris į kapitalą turėtų būti, palyginus, paprastas ir aiškus. Jos vienintelis tikslas tame būtų pasirūpinti, kad kapitalas išliktų pavaldus Valstybei ir, kad jis negalėtų sau duoti teisės būti virš nacionalinių interesų. Taip jis galėtų apriboti savo veiklą tarp šių dvejų ribų: vienoje pusėje, užtikrinti stiprią ir nepriklausomą nacionalinės ekonomikos sistemą, o kitoje, saugoti darbininkų socialines teises.

Ankščiau aš su adekvačiu aiškumu nepastebėjau skirtumo tarp kapitalo, kuris yra grynai kūrybinio darbo produktas ir kapitalo, kuris išskirtinai yra finansinės spekuliacijos egzistencijos ir natūros rezultatas. Čia man reikėjo impulso, kad mano protas imtų galvoti ta kryptimi, bet ankščiau to impulso trūko.

Reikalingas impulsas dabar atėjo iš vieno iš vyrų, kurie mano jau minėtame kurse skaitydavo paskaitas. Jis buvo Gotfrydas Federis.

Pirmą kartą savo gyvenime aš išgirdau diskusiją, kuri aiškinosi akcijų biržų kapitalo principus ir kapitalą, kuris buvo naudojamas paskoloms. Išgirdęs pirmąją Federio duotą paskaitą, į mano galvą iš karto atėjo mintis, kad aš dabar suradau kelią į vieną iš labiausiai būtinų reikmių naujos partijos įkūrimui.

Po to, kai *Vasario revoliucija* nušlavė caro režimą ir trumpą laiką neryžtinga laikinoji vyriausybė jau beskėstantį valstybės laivą leido pavėjui, užuot jį vairavusi, - 1917 m. per Spalio revoliuciją bolševikai pasigrobė valdžią. *Dešimt žmonių buvo didžiausi kaltininkai už tų mėnesių ir vėlyvesnius įvykius.* Tai buvo sukilimui vadovaujanti bolševikų *politinio biuro nariai* ir bolševikinio „*Karinio revoliucinio centro*“ nariai. Jie vadinosi:

Lenin,

Bronštein (Trockij),

Brilijant (Sokolnikov),

Radomysklskij (Zinovjev),

Rozenfeld (Kamenev),

Sverdlov

Irickij,

Stalin,

Dzeržinskij,

Bubnov.

Iš šios dešimties tik vienas buvo grynakraujis rusas – Bubnovas, kuris bolševikų vadų tarpe vaidino tik menką vaidmenį. Antras rusas su spėjama žydiško kraujo piremaita – Leninas. Toliau vienas lenkas – Dzeržinskis, vienas gruzinas – Stalinas ir 6 *grynakraujai žydai*: Bronštein, Brilijant, Radomysklskij, Rozenfeld, Sverdlov ir Urickij. (1) Dešimties už bolševikinį perversmą atsakingųjų absoliutinė dauguma buvo žydai. Rusų revoliucija, kurią per dešimtmečius, o gal, teisingiau, šimtmečius, paruošė begaliniai Rusijos tautų skausmai, nevaisingi kraujyje nuslopinti sukilimai, gerai sumanytos, bet nepakankamai įvykdytos reformos, - ši revoliucija atsidūrė žydų vadovybėje. Spalio mėnesio perversmas neatnešė Rusijos tautoms „laisvės“, bet tiktai suteikė žydams valdžią.

Žydai senojoj Rusijoje

Prie šio didžiulio perversmo, kuris visu platumu tik šiandien tėra suprantamas, vedė ilgas kelias. Kas nori suprasti faktiškąjį žydų išigalėjimą Sovietų Sąjungos valdžioje, tas turi susipažinti su *Rusijos žydų gyvenimo raida* paskutiniojo pusantro šimtmečio bėgyje. Žydai čia per visą eilę kartų turėjo plačiausią dirvą plėstis. Jie buvo sudarę stiprias bendruomenes ir, remdamiesi savo religinėmis, visuomeninėmis ir tautinėmis tradicijomis, galėjo išvystyti tipiškesnes ir grynesnes savo rasės savybes, negu kur kitur. Čia ypatingai išsivystė žydų charakteris, tiek santykyje su savo rasės žmonėmis, tiek ir kovoje su kitų rasių gyventojais.

Carui valdant, žydai buvo visokeriopai suvaržyti. Jiems buvo leista gyventi tik dalyje Rusijos imperijos, o žemės įgyti jiems buvo visiškai uždrausta. Rusijos mokyklose ir universitetuose žydams buvo taikomas *numerus clausus*.

Gyventojų masė, o taip pat ir Rusijos valdininkai juos laikė svetimu, nenuoromis pakenčiamu elementu.

skaičiavimą daro patys, minta kitų prakaitu visame pasaulyje. Yra sunku suprasti, kaip nedidelė Palestina gali tikėtis aprūpinti šią milžinišką minią.

„Tai nėra būtina“, įsiterpė jis. „Esmė yra tai, kad dabar tai yra oficialu. Izraelis prisiminė save. Jo grandinės yra numestos. Naujos Dievo valstybės saulė švinta virš Siono. Koks aktas! Pagaliau išsivadavę iš jungo! Visi buvo priblokšti su pagarba. Žydai šaiposi.“

„Taip, iš tiesų“ – sušuko jis, „jeigu bet kur, tai čia katinas iššoka iš maišo! Visų žydų konferencijos 1919 – aisiais rezoliucija Filadelfijoje (!): „Žydai yra naujosios žydų Palestinos valstybės pieličiai, bet taip pat jie turi pilnas pilietybės teises bet kokiose šalyse, kuriose norės gyventi.“ Tą arogancijos pareiškimą reikia skaityti du kartus, o gal šimtą, kad būti tikriems, kad tai tiesa. Įsivaizduok šitaip: anglai yra Didžiosios Britanijos piliečiai. Kiekvienas anglas, kuris pasirenka gyventi Vokietijoje, ar Prancūzijoje, ar Italijoje, išlaiko visas savo angliškos pilietybės teises, bet tuo pačiu metu jis turi visiškai pilietines teises šalyje, kurioje dabar gyvena.“ Dabar paklausk savęs, kokį pasipiktinimo riksmą pakeltų ne mes, ne prancūzai, ar italai, o patys žydai, jeigu anglų tauta iš tiesų turėtų tokį nutarimą! Tačiau visų žydų kongresas savo rezoliuciją išleido kaip įsakymą.

„Šis susirinkimas įtraukė žydų atstovus iš viso pasaulio, įskaitant sionistus. Trumpai tariant, jų tikslai buvo, kad žydai liktų ten, kur yra ir, kad naujasis Sionas tiesiog turėtų tikslą, pirma, sutvirtinti jų politinį stuburą, antra, patenkinti jų aroganciją ir galiausiai, bet svarbiausiai, jiems suteikti valstybę, kurioje jie galėtų nesusekami vykdyti savo nešvarius darbelius.“

„Aš manau, kad mes iš šito galime susidaryti gana aiškią žydiško nacionalizmo sampratą.“

„Gera. Tai jie nėra, nei nacionaliniai, nei internacionaliniai, pripažinau aš. Kas tada?“

„Pagal mūsų tradiciškas koncepcijas“, jis gūžtelėjo pečiais, „tai tikrai negali būti apibrėžta. Tai turi augimo per pasaulį rangą, kartais judantį lėtai, kartais šuoliaujantį didžiuliais atstumais. Visur jie čiulpia planetos gyvybę. Kas iš pradžių buvo pilna gėrybių, pabaigoje teliks niekas, išskyrus išsekęs skystis. Sionizmas yra matomasis paviršinis aspektas. Jis yra po žeme sujungtas su likusiu pabaisišku augimu.“

„Ir niekur nėra randamas opozicijos šitam dalykui ženklas.“

„Galima sakyti“ – aš nusijuokiau, „kad vilkai save išskyrė į dvi šutves. Buvo sutarta, kad viena iš jų paliks avių žemę tam, kad gyventi kur nors tarpusavyje kaip gryniems vegetarams.“

Šitos padėties pasikeitimo, carui valdant, nebuvo galima laukti. Tuo paaiškinamas tas faktas, kad žydai nuo pat revoliucinių sąjūdžių pradžios nepaprastai gausiai juose dalyvavo. Carizmo, o tuo pačiu ir esamos visuomenės santvarkos nuvertimas atrodė jiems didele viltimi iš pagrindų pakeisti savo padėtį. Kokiam politiniame ženkle turėjo įvykti šis perversmas, jiems iš pradžių buvo visai nesvarbu. Jiems tik buvo svarbu šiuo perversmu iškovoti gyventojams žydams tokią padėtį, kurioje būtų panaikinti visi juos varžą išskirtiniai nuostatai ir kuri taip pat juos įgalintų nevaržomai įgyti turtus ir valdžią.

Žydai revoliuciniame Rusijos sąjūdyje iš pat pradžių vaidino pagrindinį vaidmenį ir pagaliau beveik visur perėmė jo *vadovybę*.

Iš žydų pusės taktiniais sumetimais šis faktas yra nuginčijamas. Jie nurodo, kad revoliucionieriai žydai esą išsigimę, nuo savo tautos ir religijos atskilę asimiliantai, ir jų nesą galima laikyti tikrais žydais. Šiame samprotavime yra ryški žydiškoji tendencija, kuri esminių žydiškumo momentu laiko Mozės religiją, o ne rasę. Bet žydai revoliucionieriai būdingiausias žydų rasės savybes yra tiek pat išlaikę, kaip ir žydų geto rabinai. Jie yra, gal būt, net tipiškesni ir tikriausiai apsukresni bei turi daugiau pasisekimo savo tautos atstovai, negu ortodoksiniai žydai.

Apie žydų revoliucionierių pastangų motyvus smulkiau kalbėsime kitoje vietoje. Čia mes tik sugriausime aukščiau nurodytą argumentą visos eilės žymiųjų žydų pasisakymais. J. O. Levin straipsnyje „Žydai ir revoliucija“ (4) rašo:

„Reikia pripažinti, kad iš visų žydų pateiktų argumentų nuginčijamas didelio bolševikų žydų skaičius negali būti rimtai vertinamas. Nėra nė mažiausios abejonės, kad žydai tiek bolševikų, tiek ir visose kitose (menševikų, socialistų, revoliucionierių...) partijose tiek daug prisidėjusiose prie vadinamojo revoliucijos pagalinimo, - nei savo skaičiumi, nei savo suvaidintu vadovaujamu vaidmeniu neišlaiko jokios proporcijos su žydų procentu Rusijoje“.

Žydas G. A. Landau savo straipsnyje „Rytų žydų revoliucinės idėjos“ (5) rašo:

„Socialistų eilėse buvo pilna žydų. Kai nepakeliamu karinio įtempimo metu baisusis sukrėtimas sukrėtė kraštą ir sugriovė visą valstybinę hierarchiją, valdžią paėmė vienintelės organizuotos jėgos, simpatizavusios griovimo tendencijoms. Tai buvo revoliucinės ir socialistinės ideologijos bei partijos. Jose dalyvavusių žydų skaičius buvo nepaprastai didelis“.

„Carizmo neapykanta žydams, - pareiškia kitas žydų politikas bolševikas Rafes (6), - buvo pagrįsta, nes pradedant 60 – aisiais metais, vyriausybė visose revoliucinėse partijose veikusių revoliucionierių tarpe rasdavo žydus“.

Net Rusijos ir Ukrainos komunistų žydiškosios sekcijos viename pranešime, adresuotame Rusijos komunistų partijos centro komitetui, 1919 m. gale aiškiai konstatuoja (7):

„Per 25 – erius revoliucinio sąjūdžio raidos metus Vakarų srityje (be Lenkijos) darbininkai žydai sudarė vienintelį revoliucinį elementą... Žydų darbininkų sąjūdis... revoliucijos metu apėmė beveik visus miestelius ir bažnytkaimius. Dėl to buvo visiškai natūralu, kad visose vakarinėse ir pietvakarinėse gubernijose žydų darbininkų sąjūdžio vadai ėmėsi vadovauti revoliucinėms organizacijoms“.

Pagaliau nurodysime ir paties Lenino pasisakymą (8):

DYTRICHAS EKCHARTAS

BOLŠEVIZMAS NUO MOZĖS IKI LENINO

III

Aš jam priminiau Rusiją: „Prieš revoliuciją žydai ją pasmerkė laop žemą ir niekingą griovį, dabar tie patys žydai yra viršūnėse ir štai ta pati Rusija jau „didi šalis“.

„1870 – aisiais metais,“ jis prabilo, „mes, vokiečiai, turėjome privilegiją būti didžia tauta. Žydai tuo metu manė, kad atėjo laikas pakeisti prancūzų imperatorių, kuris tapo nepatikimas į lankstų prezidentą. Tai taip pat pasirodė esanti puiki galimybė sukurti Komuną; taigi, „didvyriškoji vokiečių tauta“. Ne nuostabu, kad už mūsų princų ir generolų į Paryžių įjojo gauja gestikuliuojančių žydų finansininkų. Tačiau tuo tarpu mes vėl nusmukome žemyn. Spauda, „tas išrinktasis antikristo įrankis“, kaip jį pavadino Bismarkas, mus pavadino „valkatomis“ ir „hunais“. Bet turėk kantrybės! Kuo greičiau mes artėjame prie bolševizmo, tuo tampame šlovingesniais. Ir vieną dieną anglai ir prancūzai paliks „niekšais“. Tam matyti akinių nereikia. „Aš esu Britanijos pavaldinys, bet visų pirmiausia, aš esu žydas“ – surėkė prieš keletą metų jebrajus dideliame Anglijos žydų laikraštyje (***M. J. Wodenslowsky, Jewish World, 1909 sausio 1).*** Ir kitas: „Kas turi rinktis tarp anglo, ar žydo pareigų, turi pasirinkti vėliau minėtąsias.“ Tai, kad jie tokius dalykus gali sakyti viešai, rodo, kaip Anglija jau yra valdoma žydų.

„Europos žydijos tvirtovė turi savo kilmę iš periodo tarp Kromvelio ir Edvardo VII – ojo“, aš pabrėžiau. „Tačiau nuo tada žydiškosios veiklos centras buvo perkeltas į Ameriką. Jie ten ilgą laiką yra gerai įsitvirtinę. Sombartas teigia, kad žydiški pinigai rėmė pirmąsias Kolumbo ekspedicijas. Žydas, Luisas de Toresas tariamai buvo pirmasis europietis, įžengęs į Amerikos žemę. Ir, viršijant visą kitą, žydai neseniai pareiškė, kad neva Kolumbas buvo vienas iš jų.“

Rykovas, Bucharinas ir kiti – sudarė tik mažumą. *Dėl Lenino – tai yra tikimybė, kad jis turi stiprią žydiško kraujo priemaišą* (13). Lenino motinos tėvas Aleksandras Blank sovietų žydų sluoksniuose yra laikomas žydu perkrikštu. Pavardė Blank Vokeitijos žydų tarpe yra sutinkama dažnai, o Rusijoje – daugumoj atvejų. Rusijos revoliucionierių „Bibliografiniame Žodyne“ randame du žmones su pavarde Blank; abu jie yra žydai: Rubin Mordkovič Blank ir Simon Mordkovič Blank. Lenino palankus nusistatymas žydų atžvilgiu yra žinomas. Tai ypač aiškiai parodo garsus jo 1918 m. liepos 27 dienos dekretas kovai su antisemitizmu. – *Taigi bolševikų vadovybė savo didžiule dauguma buvo žydiška.*

Visų revoliucinių partijų konferencijoje, balandžio 17 d. Leninas pasakė savo pirmąją kurstomąją kalbą, kuri tada dar nepasiekė savo tikslo. Bet jau liepos mėnesį bolševikams pasisėkė sukurstyti sukilimą, kuris sudarė didelį pavojų laikinajai vyriausybei. Žydai *Bronšteina-Trockij, Radomyslskij-Zinovjev* ir *Rozenfeld-Kamenev* buvo suimti kaip svarbiausi sukilimo vadai kurstytojai.

Rugpjūčio mėnesio pradžioje bolševikai sušaukė savo partijos suvažiavimą. Prezidiume sėdėjo 10 sąmokslininkų: iš jų tik *3 rusai, 1 gruzinas ir 6 žydai (55 procentai)!* Buvo padaryti paskutiniai pasirengimai perversmui. *Bronšteina-Trockio* lūpomis bolševikai paskelbė Kerenskio vyriausybei atvirą kovą. Spalio 23 d. buvo nutarta padaryti revoliuciją. Sukilimui vadovauti buvo sudarytas *septynių asmenų politinis biuras*, kuriame žydai *Trockij, Zinovjev, Kamenev* ir *Sokolnikov* sudarė *absoliutinę daugumą (57 procentus)*. Po 6 dienų buvo sudarytas sukilimui kariškai vadovauti 5 asmenų „*Karinis revoliucinis centras*“. Šiame centre žydai, - turėdami du atstovus (Sverdlovą ir Urickį) prieš vieną lenką, vieną gruziną ir vieną vienintelį rusą, - taip pat vadovavo. (12) Tuo tarpu Peterburgo minia buvo sukurstyta iki įsiutimo. Žydai užstojo sukilusius ir atsisakiusius eiti į frontą pulkus ir tuo įgulas patraukė į savo pusę. Darbininkų ir kareivių tarybos buvo paklusnus žydų įrankis. Lapkričio 7 ir 8 dienomis buvo padarytas lemiamas sprendimas. Kruvina kova buvo paimti Žiemos Rūmai. Laikinosios vyriausybės ministrai pabėgo į užsienį.

Judobolševizmas paėmė valdžią.

Tikslas

Čia galima iškelti klausimą: kodėl savo tikslui atsiekti žydai pasirinko kaip tik *bolševizmo* kelią – vienos kairiųjų radikaliųjų kraštutiniausios srovės, kuri išstatė griežčiausius prieškapitalistinius reikalavimus, prieštaraujančius žydų prekybiniam verslui? Reikia pasakyti, kad iš pradžių didelė žydų dalis stojo į pusę nuosaikiųjų revoliucinių partijų, kurios nebuvo privatiniam kapitalui priešingos. Po Vasario revoliucijos iš laikinosios vyriausybės jie gavo teisių lygybę ir už tai šią vyriausybę visais būdais rėmė. Daug žydų net atvirai kovojo prieš bolševizmą. Žydų „Bundas“ dėl bolševikų radikalių reikalavimų paskelbė juos „revoliucijos priešais“. Bet kai tik bolševikai vis daugiau įtakos ėgijo, kai paaiškėjo, kad ateitis jiems priklausys, - žydai dideliais būriais perėjo pas juos, kad laiku suspėtų užimti kaip galima daugiau vadovaujančių vietų. Ypač *bolševikams* valdžią pagriebus, apsukrių ir sugebančių palankias sąlygas išnaudoti žydų masės užplūdo bolševikų partiją. Kalininas tatau patvirtino savo kalboje, pasakytoje pirmame osetinų kongrese (14): Vos tik bolševikai paėmė valstybės valdžią į savo rankas, „į revolucijos srovę įsiliejo miestuose gyvenančių žydų inteligentų ir pusinteligentų masės“, - į srovę revoliucijos, kurioje nėra ko nustoti, o galima tik laimėti. Be galo yra svarbu įsidėmėti, kad didžioji žydų masė įstojo į komunistų partiją kaip tik nuo 1917 iki 1921 metų, vadinasi, didžiausio partijos laimėjimo metais. 1922 metais žydų procentas komunistų partijoje pasiekė savo aukščiausią tašką (15).

Jei tokia didelė žydų dalis oportunistiniais sumetimais jau *po* revoliucijos perėjo į bolševikų stovyklą, reikia ypač pabrėžti, kad tai įvyko dėl to, jog, kaip jau anksčiau buvo įrodyta, - *nuo pat pradžios bolševikų partijos*

Metų pabaigoje Partija turėjo 178000 narių.

1930.

Kova prieš Jungo planą buvo pilname veiksme. Hindenburgas jį energingai gynė, teigė, kad su juo Vokietija bus išgelbėta, kad Vokietijos pramonė atsigaus, kad nedarbas bus pažabotas, kad ūkininkai vėl kvėpuos ir, kad bus įmanoma sumažinti mokesčius.

Adolfas Hitleris tokias pažiūras apsakė kaip nerealias ir mirtinas; jis pranašavo priešingai. Jo Partija pradėjo šviesti tautą vidury sunkios kovos. Priešininkai atsakė su melo upe.

Rinkimai į Reichstagą vyko 1930 – ujų spalio 14 – ają. Partija gavo 6500000 balsų ir buvo išrinkti 107 nariai. Jos vidinė organizacija buvo stipri kaip niekada. Keletas nedidelių mėginimų sukilti, skatintų iš išorės, buvo sutriuškinti Hitlerio ir tų, kurie besąlygiškai nepasidavė, buvo pašalinti iš Partijos.

Centro partija, kuri dabar save, laimei ar nelaimei, atidavė į S.P.D. rankas, pradėjo kurstyti bažnyčią prieš Hitlerį. Centro partijai priklausantys vyskupai ir kunigai pradėjo fanatišką puolimą prieš nacionalsocialistinių judėjimą, ekskomunikuodavo jo šalininkus ir jiems net atsisakė suteikti krikščioniškas laidotuves. Hitleris nepalaužiamai laikėsi savo įsitikinimo, kad Centro partija reiškė Vokietijos žlugimą ir su dar didesniu ryžtu negu anksčiau tęsė kovą prieš ją. Jis griežtai atsisakė bet kokių mėginimų priversti jį kaip nors pakeisti savo poziciją.

Metų gale Partija turėjo 389000 narių.

1931.

Kova prieš Jungo planą tęsėsi. Hitlerio numatytos pasekmės tapo realybe.

Valdžia pradėjo administruoti per avarinius veiksmus, taip manydama, kad išgelbėsianti pramonę. Sekė aštrūs ginčai, kuriuose Adolfas Hitleris vėl nurodė mirtinas tos politikos pasekmes. Po kelių mėnesių – net po kelių savaičių, jis pasirodė esantis teisus.

Tuo tarpu, pradėjo gyvuoti daugelis nacionalsocialistinių laikraščių ir Partijos centrinės leidybos kabinetas pamažu išaugo į plačią firmą. Organizacija tapo labai naši ir šturmo padalinys tuo metu pasiekė aukšto išsivystymo stadiją.

Mūsų priešininkai voliojosi melagystėse ir leido įsakymus prekes dėti Prancūzijoje.

1931 – ujų pabaigoje Hitlerio partijos narystė pasiekė 806000, po mėnesio iušaugo į 862000 ir vėl po mėnesio iki 920000. Rinkimų dieną buvo maždaug milijonas narių ir nenusakomi milijonai rinkėjų rinkimuose.

Vyras, kuris kadaise buvo vargingas darbininkas ir vėliau fronto kareivis, taip per nepilnus tryliką metų sukūrė didžiausią politinę organizaciją, kokią Vokietija tėra regėjusi. Vieninteliai ištekliai, kuriuos jo priešai gali panaudoti prieš šį vyrą, yra melagystės ir šmežtas. Ir jis visada tiek daug laimėjo, nepaisant viso melo ir šikart jis buvo beveik išrinktas Reicho prezidentu.

– pašalinti visus prieš žydus nukreiptus išminties nuostatus, užkariauti vadovaujančias pozicijas savo gyvenamame krašte ir, galų gale, palaipsniui baigti įvesti žydų valdžią visame pasaulyje. Tik tuo ir išaiškinama ta neturinti sau lygios energija, su kuria žydai vis dirba bolševizmo naudai, ir ta simpatija, kurią dar ir šiandien visi pasaulio žydų sluoksniai teberodo bolševizmui.

Tik tuo išaiškinama ir ta *pagalba, kurią stambūs užsienio kapitalistai žydai suteikė Rusijos revoliucijos rengėjams*. Leon de Poncins savo knygoje „Les forces secretes de la Revolution“ (Revoliucijos spaltosios jėgos) (16) paskelbė vieną 1919 metais Amerikos slaptosios tarnybos duomenimis parašytą dokumentą, kuriuo nustatyta, kad JAV finansininkai žydai teikė Rusijos revoliucijai piniginę paramą. Pagal šį dokumentą *žydų banko namai Kuhn, Loeb, ir Ko, kurių direktoriai buvo žydai Jakob Šiff, Felix Warburg, Otto Kahn, Mortimer Šiff ir Jerome H. Hanauer*, - kartu su kitais žydais davė lėšų Rusijos revoliucijai remti. Jakob Šiff tatai pripažino 1917 m. balandžio mėnesį viename viešame pareiškime. Vienas vyriausiųjų perversmo veikėjų, žydas Bronštein-Trockij, iš Jakob Šiff, Makso Warburg ir kitų žydų gavo uždavinį užkurti Rusijoj revoliucijos gaisrą. Geriausiai šius faktus patvirtina ta parama, kurią ir vėliau įvairiausių valstybių žydų finansiniai sluoksniai vis teikė Sovietų Sąjungai.

Žydai užsitikrina pozicijas

Nuo pirmųjų 1917 m. lapkričio mėnesio dienų valstybės valdžia buvo bolševikų rankose. Bet jie buvo tokia menkutė mažuma, kuri valdžioje išsilaikė tik sukurstytos tamsios liaudies palankumu ir apsukriu padėties išnaudojimu. Plačiosios tautos masės buvo prieš juos. Visuotiniu, lygiu balsavimu išrinktas steigiamasis susirinkimas, susirinkęs 1918 sausio 18 d. išrinko savo pirmininku ne bolševiką, bet socialistą revoliucionierių. Tačiau bolševikai tuo pat metu sušaukė jiems klusnų tarybų suvažiavimą. *Žydas Urickij su savo 50 jūreivių išvaikė steigiamąjį susirinkimą*.

Tuo metu fronte vokiečių kariuomenė vis ėjo pirmyn, ir bolševikų „vyriausybė“ laikė išmintingu dalyku perkelti savo būstinę iš Peterburgo į maskvą. Peterburgui, tai „šiaurės komunai“, vadovavo, „*Revoliucinis komitetas Petrogradui ginti*“. Šis komitetas susidėjo iš 5 narių, *kurių 3 buvo žydai (60 procentų): Urickij, Goldštein-Volodarskij ir Drabkin-Gusev*. „Šiaurės komunos“ vadovas buvo žydas Bronštein-Trockij, vėliau žydas Radomyslskij-Zinovjev. Užsienio ir vidaus reikalus tvarkė žydas Urickij.

Valdžioje išsilaikyti bolševikai galėjo tik kruvinu teroru. Jie tatai labai puikiai žinojo ir dėl to tuoj, pirmomis savo valdymo dienomis, pradėjo organizuoti durtuvo režimą. Senosios armijos jau nebebuvo. Tučtuojau imta formuoti bolševizmui atsidavusios kariuomenės dalys. Viso karinio aparato priešakyje atsistojo žydas Trockij; jo dešinioji ranka buvo jo rasės žmogus Efraim Sklianskij. Pirmoji „Respublikos revoliucinė karo taryba“ susidėjo iš 8 narių, kurių 5 (63 procentai) buvo žydai: Trockij, Sklianskij, Gusev, Kamenev, Unšlicht. Ir kitas vadovaujamas karinio aparato vietas užėmė žydai: *Laševič, Pozern, Zinovjev, Sokolnikov, Serebrovskij, Messing, Jurenev ir kiti* (17).

Bet smurto režimui išlaikyti karinės jėgos neužteko. Dėl to jau 1917 m. bolševikai įtaisė sau kitą jėgos įrankį – *čeką*, brutaliausą tų įrankių, kurie kada nors yra buvę mėnesiais ir pilietinio karo metais čekos pagalba su negirdėtu žiaurumu buvo palaužtas dar buvęs Rusijos tautų pasipriešinimas bolševikinei žydų diktatūrai. Čekoje skundėjai, teisėjai ir budeliai veikė kaip vienas asmuo. Čeka pirmiausia sistemiškai ir šaltakraujiškai išnaikino rasiškai vertingiausią gyventojų sluoksnį – senąją inteligentiją, kuri, gal būt, būtų turėjusi užtektinai iniciatyvos judobolševikiniam smurto režimui nuversti; be to, išnaikino begalines mases iš plačiųjų darbininkų ir valstiečių

Nacionalsocialistų Partija kentėjo netekusi savo vado. Jos priešininkai buvo įstikinę, kad judėjimui galas ir įsidrąsino pasirašyti niekingąjį Daueso paktą, taip specialiai patvirtinant Vokietijos plėšimo sistemą, kuri privedė prie Jungo plano. Koks triumfas socialdemokratams ir Centru! Vokietijos pavergimo planas atrodė pasiektas!

Hitleris veltui mėgino per savo laisvėje esančius pažįstamus vesti kovą prieš Daueso paktą. Veltui jis jiems liepė viešai skelbti, kad Centro partijos ir S.P.D. bei Tautos partijos tikinimai, kad užsienio paskolos padidins valstybės klestėjimą, kad išnyks nedarbas, kad pakils atlyginimai ir nukris mokeščiai, kad bus išgelbėtas žemės ūkis, tėra tautos mulkinimas. Jis veltui jiems liepė pažymėti, kad Daueso paktui buvo lemta padidinti skurdą, kadangi paskolų palūkanos sutrupintų pramonę, kol pačios paskolos tiesiog tarnautų finansinių išipareigojimų pagal planą įvykdymo tikslui; augtų bankrotai ir didėtų nedarbas, algos mažėtų ir mokeščiai augtų toliau ir ūkininkai susidurtų su visišku žlugimu ir būtų priversti išsiskirti su visu savo turtu.

Gruodžio 20 – ają Hitleris paliko kalėjimą.

1925.

Iki 1925 – ujų metų vasario 27 – osios, išėjo Adolfo Hitlerio šaukimas Partijos atgimimui ir jis pasakė savo pirmąją kalbą po kalėjimo 4000 žmonių publikai.

Nacionalsocialistinis judėjimas po lapkričio 9 – osios dienos įvykių buvo sudaužytas ir visas jo turtas ir pinigai buvo konfiskuoti, taigi dabar Adolfas Hitleris pradėjo tuščiomis rankomis atstatinėti Partiją nuo jos pamatų. „Pirmyn“ („Vorwaerts“) ir „Germanija“ tyčiojosi iš jo pastangų ir šaipėsi iš „kvailio, kurį įkalinimas padarė pamišėliu“. Nepaisant to, vadovaujant Hitleriui, Partijos rekonstrukcija vyko didžiuliu spartumu. Senieji vadai vėl pasitikinčiai susibūrė aplink jį. Hitleris paskatino partinę spaudą šviežiai veiklai.

Iki 1925 – ujų gruodžio, Partija turėjo 27000 narių. Centras ir socialdemokratai išsigandę paskelbė, kad vadas nagalės du metus sakyti viešų kalbų.

Lenino epochoje, laikotarpyje nuo revoliucijos iki maždaug 1922 metų, kuriais Leninas dėl ligos iš politikos pasitraukė, - jis mirė 1924 m., - sovietų valstybės valdžios svorio centras buvo komunistų partijos politinis biuras. Tarybų galia, kadaise bolševikų aistringai ginta ir garbinta, jau seniai buvo paversta farsu, - tuoj, kai tik ji padėjo bolševikų diktatūrai įsigalėti. Bolševikų klika naudojosi neribota valdžia. Ji rėmėsi komunistų partija, buvo susiglaudusi į ankštus šios partijos centro komiteto rėmus ir, galiausiai, susikoncentravusi politiniame biure, kelių vadovaujančių asmenų organe. Politinis biuras darydavo visus svarbiausius sprendimus. *Dėl to žydai į politinį biurą perkėlė savo galios svorio centrą.* Savotiškai didėjo ir jų procentinė dalis bolševikų diktatūros organuose, pradedant visa partija ir baigiant politiniu biuru.

Žydų dalis bolševikų diktatūroje Lenino laikais (19)

Visų Soveitų Sąjungos gyventojų tarpe.....	1,77%
Visų komunistų partijos narių skaičiuje (pagal 1922 m. partijos narių surašymą).....	5,5%
Partijos centro komitete Lenino laikais vidutiniškai.....	25,7%
Politiniame biure Lenino laikais vidutiniškai.....	36,8%
Politiniame biure Lenino laikams baigiantis.....	42,9%

1922 metias politinis biuras susidėjo iš 7 asmenų. Iš jų 3 buvo rusai, 3 žydai ir vienas kitoks, nerusas. *Vidutiniškai imant, Lenino laikais politiniame biure žydai buvo atstovaujami 21 kartą daugiau, negu jiems priklausė pagal jų dalį Sovietų Sąjungos gyventojų tarpė!*

Pasekėjų kova dėl valdžios

1922 metais Leninui iš politinės arenos pasitraukus, bolševikų diktatūros aparate prasidėjo karšta *kova dėl valdžios*. Ji truko penkerius metus. Iki šiol *žydai* buvo užleidę nežydams aukščiausios partijos viršūnės žymiausiąją poziciją, taip pat ir eilę kitų ypatingų reprezentacinių vietų; šiame laikotarpyje jie daro *bandymą paimti į savo rankas ir išorinę viso aparato vadovybę*. Bet šis bandymas žydams nepasisekė: jų įtaka net truputį sumažėjo. Tačiau, apskritai imant, ji liko nepalūžusi ir į šio laikotarpio galą vėl ėmė didėti.

Leninui pasitraukus, aukščiausių valdžios vietą užimti pretendavo 4 vyrai: Zinovjev, Kamenev, Trockij ir Stalin – 3 žydai ir vienas kaukazietis. Prie šių trijų žydų prisijungė dar ir ketvirtas – Sobelzon-Radek.

Išoriškai sprendžiant, atrodo, kad kova ėjo dėl principų. Stalinas ir jo šalininkai norėjo partijoje ir valstybėje griežčiausio centralizmo. Trockio grupė, dėl labai suprantamų priežasčių, reikalavo grįžti prie „demokratinų“ metodų. Stalinas reikalavo pirma baigti sudaryti Sovietų Sąjungoje stiprią bolševizmo bazę, o tik paskiau, šią bazę remiantis, daryti pasaulinę revoliuciją. Trockininkai laikė reikalinga pirmiau padaryti pasaulinę revoliuciją. Iš tikrųjų, čia buvo nesusitariama tik dėl to, kam turi priklausyti politinė valdžia. Trockio grupė reikalavo sau „demokratinės laisvės“, aišku, dėl savo politinės padėties: ji jau buvo nustumta į užpakalį ir norėjo demokratiniais metodais apsisaugoti nuo visiškos izoliacijos, kurią vykdė partijos centrinė valdžia, esanti jos priešų rankose.

Nuomonių skirtumai dėl to, kuris metas yra tinkamesnis vykdyti pasaulinei revoliucijai, yra grynai taktinio pobūdžio: abi grupės norėjo *pasaulinės revoliucijos*.

1921.

Šie metai buvo paženklinti pirmųjų vietinių grupių Rosenheime ir Landšute susikūrimu. Hitleris organizavo pirmąjį vyrų būrį ginti Partiją ir pradėjo savo kovą prieš separatistų judėjimą Bavarijoje. Mūsų vadas taip pat kalbėjo mitinge Miuncheno cirke, kuriame buvo virš 5000 žmonių.

Jis savo mitinguose pareiškė, kad sutartis nepadės, kaip teigė S.P.D. (Vokietijos socialdemokratai), Centro ir Tautos partijos (Deutsche Volkspartei), sukurti Vokietijos klestėjimą tyloje ir ramybėje, bet, kad tos kvailos politikos pasekmė neišvengiamai bus stambaus masto infliacija, padarysianti didžiulę žalą Vokietijos pramonei. Hitlerio teiginys, kad juodoji-raudonoji valdžia planavo privatizuoti valstybinius geležinkelius, buvo paskelbtas „nuogu melu“. Mėginimas sukilti Partijos viduje buvo nesėkmingas. Hitleris parašė naują Partijos Konstituciją, kuri jam suteikė diktatorines galias.

Socialdemokratija, kuri nebegalėjo ignoruoti Hitlerio vardo, dabar terorizmo priemonėmis mėgino atsikratyti savo priešo. Mitinguose būdavo kruvini susidūrimai, kuriuose mūsų vado geležiniai nervai ėmė viršų. Buvo suformuota nepalaužiama asmens sargyba, kuri nuo tada buvo pavadinta „Šturmo padaliniu“.

1922.

Kol vyko Miuncheno užkariavimas, judėjimas pradėjo sklisti po likusią Bavariją. Hitleris atsisakė visų kompromisinių siūlymų jungtis su kitomis partijomis. Jis galiausiai sunaikino visas panašius „nacionalistinių“ partijų darinius ir paėmė viršų prieš juos.

1922 –ųjų spalį Hitleris į Koburgą žygiavo 800 vyrų priešakyje ir per dvi paras tame miestelyje visiškai sutriuškino raudonąjį terorą.

Tada Adolfas Hitleris viešai pareiškė, kad mes stačia galva nėrėme į infliacijos kryptį, kurią jis numatė kaip raudonosios-juodosios koalicijos politikos padarinį. Jis tapo žinomas kaip pavojingiausias ir labiausiai nekenčiamas sistemos priešininkas. Socialdemokratija ir Centro partija nustojo save ginti ginčiais ir perėmė šmeižto politiką.

1923.

1923 – iųjų sausį buvo surenkta pirmoji didžioji Partijos konferencija ir buvo pašventintos pirmosios Partijos vėliavos. Šturmo padalinys buvo oficialiai įtrauktas.

Partijos propaganda buvo išsamiai išstudijuota ir ištobulinta ir ilgalaikiai organizacijos principai buvo nustatyti ir patvirtinti. Pasekėjai aplink Hitlerį būrėsi dideliais skaičiais, kurių dauguma šiandien yra tvirti jo bendražygiai. Tuo tarpu, puolimai prieš jį buvo įvykdomi vis didėjančių ryžtu; jis pirmąkart atsidūrė kalėjime, kaltinamas savo priešininkų mitingo trikdymu; jam buvo pastoviai skiriamos baudos. Nepaisant to, jis nei vienai akimirksniui niekada nesustojo kovojęs prieš sistemą.

1923 – iųjų metų vasarą Adolfas Hitleris ėmėsi laužyti raudonąjį terorą daugumoje Bavarijos miestelių, Batislonoje, Hofe, Bairaute, Niurnberge, Fiurte, Ingolštate, Vinenberge, Šveinfurte – dažnai kraujo praliejimo gatvių kovose kaina, kuriose jis nugalėjo socialdemokratų ir komunistų teroristų gaujas.

„pakenčia“ besiplečiančią žydų įtaką, bet ją atvirai remia, darydamas žydus savo artimiausiais bendradarbiais ir visur įstatydamas juos valdininkais. Tuo būdu Stalino laikotarpis tapo *galutinio žydų įsigalėjimo laikotarpiu*.

1. Herman Fehst: Bolschewismus und Judentum (Bolševizmas ir žydija), Berlynas-Leipcigas, 1934, 46 psl.

2. Cituota iš Fehst: Bolschewismus und Judentum, 85 psl.

3. O. Heller: Der untergang des Judentums (Žydijos žlugimas), Viena-Berlynas, 1931, 94 psl.

4. Rossija i jevrei (Rusija ir žydai), Berlynas, 1924, 124 psl.

5. Ten pat, 109-110 psl.

6. Očerki jevreiskogo rabočego dviženija (Žydų darbininkų sąjūdžio bruožai), Maskva-Leningradas, 1929, 28 psl.

7. Fehst, 24 psl.

8. Iš vienos 1917 m. sausio 22 d. Ciuricho liaudies namuose laikytos paskaitos (Raštai, XIX tom., 452 psl.)

9. Fehst, 17 ir sek. psl.

10. Kerenskis yra laikomas pusiau žydu.

11. Pavadinimai „Vasario revoliucija“ ir „Spalio revoliucija“ pagrįsti senuoju kalendoriumi. Pagal naująjį kalendorių sukilimui įvyko 1917 m. kovo ir lapkričio mėnesiais.

12. F. Platen: Die Reise Lenins durch Deutschland im plombierten Wagen (Lenino kelionė per Vokietiją užplombuotame vagone), Berlynas, 1924.

13. Fehst, 42, 48 ir sek. psl.

14. „Pravda“ (Tiesa), 1926 m. lapkričio 25 d. numeris, cituota iš O. Heller: Der Untergang des Judentums, Berlynas-Viena, 1931, 230 psl.

15. Fehst, 60 psl.

16. Paryžius, 1928, 169 ir sek. psl.

17. Fehst, 73 ir sek. psl.

18. Apskritai, nuo 1917 iki 1923 metų čekos nužudytųjų žmonių skaičiaus yra nurodoma 1.760.000.

19. Fehst, 67 ir sek. psl.

amžiaus jis jau susidomėjo politika; jis tapo antimarksistu, bet kol kas neturėjo jokio vedančio vaidmens. Nuo jauniausių savo dienų, Hitleris buvo aistringas nacionalistas ir jo viltis buvo sujungti savo darbo periodo socialinius patyrimus su savo nacionalistiniais įsitikinimais. Keletą metų jis didžiuliame skurde gyveno Vienoje.

1912 – aisiais jis išvyko į Miuncheną, kuriame jis buvo studentas. Jis niekada nežinojo jauntaviškų linksmybių, bet nuo pat dienos, kai jis paliko namus su 50 kronų savo kišenėje, darbas ir skurdas buvo jo likimas.

1914 – ujų vasarį jam pavyko atsikratyti pareigos tarnauti Austrijos kariuomenėje. Po šešių mėnesių prasidėjo karas. Jis nedelsiant pasisiūlė tarnauti Vokietijos kariuomenėje ir, per tiesioginį Bavarijos karaliaus Ludvigo sutikimą, gavo leidimą karo savanoriu įstoti į bavišką pulką. 1914 – ujų spalio 10 – ają naujasis pulkas išžygiavo 1914 – ujų gruodžio 2 – ają dvidešimtpenkiamejis savanoris buvo apdovanotas antrosios klasės Geležiniu kryžiumi.

Pagerbiant jo drąsą „Bayerenwald“ puolime ir kitose mūšiuose prieš Vytšachto, jam buvo įsakyta imtis pranešimų nešiojo pareigų, kurios reikalavo ypatingos drąsos ir patikimumo, nes pranešimai dažnai turėdavo būti nešami per atvirą lauką po sunkia ugnimi. Tai jo vardą greitai padarė gerai žinomu už siauro jo draugų rato, visame pulke.

1916 – ujų spalio 7 – ają jis buvo sužalotas sviedinio nuolaužos. 1917 – ujų kovą jis sugrįžo į savo pulką. Jis gavo dar kelis apdovanojimus, įskaitant ir Pulko diplomą už išskirtinę drąsą kovose prie Fantenė ir, pagaliau, Pirmosios klasės Geležinį kryžių.

prieš ją kovojo amžius. Mokytojas Ekchartas prieš daugiau nei 600 metų pasakė: „Dievas yra manyje, aš esu jo dalis, aš galiu pastebėti Dievo valią be kunigų pagalbos.“ Liuteris krikščionims sakė klausytis savęs ir elgtis pagal savo sąžines. Bet Reformacijos tragedija yra, kad ji prasidėjo kaip vokiečių revoliucija, bet baigėsi mūsyje dėl dogmų ir Liuteris galiausiai pririšo sąmonę prie žydiškų Bibilijos mokymų.

ILIUSTRACIJA: Ar ta pati dvasia gyvena šiuose išsiskiriančiuose kūnuose?

Kopernikas, Kepleris, Galilėjus ir daugelis kitų mokslininkų pradėjo mūšį tarp šiuolaikinio mokslo ir krikščioniškos dogmos, šiaurietiškoji mokslinė dvasia kaip tiesą gal priimti tik tai, kas sutinka su mokslu ir patirtimi. Šiandien netgi kadaise neišjudinama bažnyčia užduoda klausimus apie žmonijos lygybę. Nationalsocialistinė pasaulėžiūra, paremta paveldimumo dėsnių ir rasių nelygybės žinojimu, sėkmingai nugalės šį klaidingą mokymą ir vokiečių tautą gražins jos originaliai pasaulėžiūrai.

LIBERALIZMAS

Prancūzijos revoliucija (1789) Europą supažindino su nauja vedančia idėja, suktrauktą frazėje „laisvė, lygybė, brolybė“. Tai buvo rasiškai menkesnių elementų sukilimas, kurie perėmė idėjas, kurios iš dalies turėjo kitokias rasines ištakas ir kurios jų tegalėjo būti iškraipytos. Žydai turėjo lemiamą įtaką. Kaip bažnyčia, liberalizmas mokė, kad visi žmonės yra lygūs, kad nėra jokių kokybinių skirtumų tarp rasių, kad išoriniai skirtumai (fizinis tipas, odos spalva), yra nesvarbūs. Kiekvienas žmogus, nepaisant rasės, gali būti didvyris ar bailys, kūrybingas arba benaudis visuomenei, kariškai pajėgus, moksliskai pajėgus, meniškai gabus. Aplinka ir išsilavinimas buvo svarbūs veiksniai, kurie žmones daro gerais ir vertingais. Jeigu suteikiama žmonėms tinkama aplinka ir jie išvaduojami iš grandinių, tautos susijungtų vystyti savo sugebėjimus vieningoje žmonijoje ir tai pasektų amžina taika. Taigi, liberalizmas reikalavo lygybės visiems, lygių galimybių visiems ir ypač lygybės ir laisvės ekonominėje sferoje ir t. t. žydams.

Mes, vokiečiai, pamatėme kur tokios doktrinos veda. Liberalizmas nugriovė struktūras, kurios laikė rases ir tautos, paleidžiant destruktivius polinkius. Rezultatas buvo ekoniminis chaosas, kuris privedė prie milijonų bedarbių vienoje pusėje ir absurdiškos prabangos kitoje. Liberalizmas sunaikino tautos ekonominius pagrindus, leisdamas pažmogiams laimėti. Jie laimėjo vedantį vaidmenį politinėse partijose, ekonomikoje, moksluose,

Lietuvių Tauta priklauso baltajai arijų rasei. Manau, kad su tuo joks sveiko proto žmogus negalys pasiginčyti. Mes, kaip tauta, norime išlikti ir tobulėti. Akivaizdu, kad, būdama maža Tauta, mes turime aplinkui turėti biologiškai-psichologiškai į mus panašias tautas, kurių atstovus esančius mūsų gyvybinėje erdvėje nebūtų žalinga asimiliuoti į savo Tautos gretas. Kaip tai suprasti? Lietuvis ir lenkas, nors skirtingi, abudu priklauso arijų rasei. Lenkas gali „lituanizuotis“ ir jo palikuonių kartos sulietuvės. Su sąlyga, kad skirtingos tautos yra daugiau, ar mažiau, tokios pačios rasinės sudėties, jos gali asimiliuotis viena į kitą. Tačiau skirtingų rasių kryžminimas sunaikina tautybės pagrindą – rasę. Šito produktas neišvengiamai yra mišrūnas, kuris neturi tautybės ir yra pasmerktas būti, arba vergu, arba parazitui. Žinoma, geriausias sprendimas yra atsikratymas mišrūnais, kaip ir kitokiais asocialiais ir degeneratyviais elementais.

Arijų rasė pradžioje buvo homogeniška, ji turėjo vieną konkretų rasinį fenotipą. Tai yra ir buvo aukščiausioji žmonijos rasė – šiaurietiškas arijų idealas. Tačiau, einant laikui, rasinio chaoso verpetuose susidarė keletas skirtingų europinių, ariškųjų rasių tipų, kurie visi iš tiesų remiasi šiaurietiškuoju krauju, kuris sąlygoja jų ariškumą. Šie skirtingi rasiniai tipai, nors nebūtinai šiaurietiški (nordiniai ne geografinė, o rasine-antropologine prasme), priklauso arijų rasei ir yra paplitę daugiau ar mažiau, skirtingose arijų tautose, kurių biologinis ir dvasinis pagrindas yra sudarytas iš šiaurietiškosios rasės. Penkias pagrindines europietiškas rases apibrėžė vokiečių mokslininkas ir genialus mastytojas Hansas Frydrichas Karlas Giunteris savo veikaluose, kurių vienas iš paprasčiausių ir pagrindinių yra „Trumpa Europos rasologija“. Šios rasės yra mūsų jau minėtoji šiaurietiškoji ir tos, kurios yra ne tokios grynos, bet irgi ariškos: vakarų (viduržemio), dinariškoji, rytų (alpinė) ir rytų baltijo rasės.

Lietuvių Tauta yra, kaip rasė Giunteris, šiaurietiškosios rasės Tauta su rytų baltijo rasės įtaka. Lietuvių Nacionalinės Valstybės rasinė politika turės neišvengiamai būti orientuota į šiaurietiškojo elemento kėlimą į dominavimą, taipogi užkertant kelią maišymuisi tarp arijų ir ne arijų. Žinoma, čigonai, spalvotieji, žydai ir kitokie svetimi ir, arba asocialūs ir parazituojantys elementai turės būti iš Lietuvos pašalinti kartą ir visiems laikams.

Nacionalsocialistinė pasaulėžiūra puikiai supranta, kad Tauta negali skaldytis pagal tai, kad dalis tautiečių priklauso šiaurietiškajai, o kita dalis tautiečių – kitokioms europinėms rasėms. Tautą biologiškai ir psichologiškai, fiziškai ir dvasiškai turi vienyti šiaurietiškas idealas ir ariškumas.

Jau paaiškinau, kad Lietuvių Tauta priklauso arijų rasei, tačiau manau, kad yra dera paliesti ir tai, kadesti tauta, kuri nepriklauso jokiai konkrečiai rasei, kuri yra rasiškai maišyta, bet kurios hibridizacija yra išlaikoma „gryna“, veisiama ir naudojama ne tik baltosios, bet ir visos žmonijos fiziniam ir dvasiniam nuodijimui. Tai yra žydija. Žydų negalima priskirti nei baltajai, nei juodajai, nei geltonajai žmonijai. Ją galima laikyti parazitiniu kūnu, kurį privaloma pašalinti iš Lietuvių Tautos organizmo, norint užtikrinti šlovingą ir sveiką Lietuvių Nacijos ateitį. Kadangi žydija neturi gryno, kilniąja prasme rasinio pagrindo savo tariamam tautiškumui, ji yra pasmerkta parazituoti. Vienintelis sveikas mūsų atsakas į tai tegali būti kova prieš ją ir jos pašalinimas iš savo fizinės ir dvasinės aplinkos.

Tik rasinė idėja gali užtikrinti mūsų Nacijos išlikimą ir dorą ateitį. Rasė yra tautiškumo pamatas, be jos, mes esame pasmerkti pražūčiai. Stokime į kovą už Lietuvių Tautos ir arijų rasės ateitį!

LIETUVA, PABUSK!

aspektų... Rasė yra viskas ir kiekviena rasė, kuri nuo maišymo nesaugos savo kraujo, pražus... Kalba ir religija nelemia rasės, ją lemia kraujas.“

Jo parazitinė prigimtis žydąavedė išlaikyti savo tautos kraują ir smogti kitoms tautoms jų būties branduolį – jų rasinę natūrą. Tik kai yra sunaikinamas tautos rasinis grynumas, žydas gali plėtotis laisvai ir be apribojimų. Dizraelio politiniai veiksmai sako, kad daugelis žydų sąmoningai dirba rasinio grynumo sunaikinimui. Jis karalienę Viktoriją padarė Indijos imperatore, Anglijoje sukurdamas atidarymą rytietiškiems gyvenimo būdams. Jis suklaidino anglų tautą su Rytų imperijos mintimi, taip slopindamas ir falsifikuodamas anglų rasinius instinktus. Žydas taip pat išdavė Rusijos tautas su dangaus žemėje atvaizdais, vedant prie stambaus masto rasinio maišymosi, labai greitinančio nykimo procesą. Žydas galėjo realizuoti savo planus pasauliniam viešpatavimui tik kai Rusija tapo siplna, be instinktų, be kultūros. Šitaip mes suprantame Momseno abipūdinimą žydų tautai kaip „dekompozicijos fermentą“. Kaip pasekmė, negali niekada būti taikos, bet tik kova tarp žydijos ir rasiškai sąmoningų tautų. Europa bus nugalėjusi šią grėsmę kai paskutinis žydas bus palikęs mūsų planetos dalį. Fiurerio žodžiai, ištarti karo pradžioje, bus įgyvendinti: ***šiame kare bus sunaikinta ne vokiečių tauta, o verčiau, žydija.***

FIURERIS

Fiureris nėra miręs! Jis toliau gyvena savo Dievui artimos dvasios kūrinyje! Ji pergyvens tų, kurie buvo likimo prakeikti nesuprasti Fiurerio, kol jis vis dar gyveno, gyvenimus. Jie nuskęs į kapą ir bus užmiršti. Tačiau Fiurerio dvasia toliau veiks į laiką ir taps jo pavergtos tautos ir sugundytos žmonijos išganymu.

kuri kiekvienas žinojo, kad jų įgyta galia išliks tik tol, kol bus įmanoma išlaikyti proletariato tikėjimą. Tikėjimą, kad revoliucija iš tiesų žmonėms fabrikuose atnešė laisvę nuo kapitalistinės tarnystės. Tarp tūkstančių nežinomų žmonių, aš irgi sėdėjau kaip nežinomas. Ten buvo nuvalkiotos frazės, kurias būtų galima perskaityti bet kokią dieną marksistinėje spaudoje. Tai buvo nevaldoma agitacija prieš viską, kas nacionalistiška ir šlykštus Internacionalo išdavystės prieš tėvynę šlovinimas. Buvo galima pastebėti apie kalbėtoją, kad jis pats netikėjo tuo, ką sakė ir, taipogi, paliko klausytojų širdis šaltas ir be sujudimo. Ir taigi aplodismentai, duoti jam pabaigoje, irgi buvo šalti ir priverstiniai.

Aš prisistačiau „diskusijai“. Daugelis tūkstančių klausančių akių buvo nukreiptos į mane, man belipant ant raudonai papuoštos platformos kalbėti. Aš jau nebežinau, ką aš pasakiau. Bet aš niekada nepamiršiu aplodismentų audros, kuri siautė aplink mane žvaigždėtos 1919 –ųjų metų sausio nakties ramybėje.

Po aštuonių dienų. Ir vėl šaukimas „visiems“, ir vėl aplodismentai kalbėtojų, pašaukti iš kelių „proletarinių“ rankų. Ir vėl aš pasirodžiau diskusijai. „Ponas Štreicheris vėl pasirodė šnekėti. Ar mes jam leisime šnekėti?“ Šuksniai: „Leiskit jam šnektėt!“ Ir aš vėl šnekėjau. Bet vos tik iš mano lūpų išėjo pirmieji žodžiai, iš pirmųjų kėdžių pasigirdo riksmas: „Stokit, jis yra provokatorius! Jis yra darbininkų priešas! Lauk jį!“ ir, apspjaudytas ir iškeiktas „masionio žmogiškojo kūno“, aš palikau pastatą prisimindamas, kad prieš aštuonias dienas man buvo plovama.

Bet tai nuėjo per gamyklas ir užėigas: „Štai yra kažkas, kas nepasiduoda. Jis buvo išmestas iš susirinkimų salės, nes jis pasakė, kad darbininkai buvo apgauti, kad jie bėgioja ant kapitalizmo nosies ir, kad kapitalizmas yra žydai. Jis apie tai nėra neteisus.“

Ir „šitas“ atėjo vėl. Kai raudonasis pirmininkas man nenorėjo vėl leisti šnekėti, šimtai suriko protestuodami: „Balsuoti, balsuoti!“ Buvo balsavimas. Dauguma nubalsavo už laisvą diskusiją. Nuo tos akimirkos, aš dabar galėjau, savaitę po savaitės, pristatinėti savo politinę poziciją, jeigu tik ir kelioms minutėms, socialdemokratų, nepriklausomųjų, komunistų, spartakiečių susirinkimuose, vėl ir vėl pertraukiamas aplodismentų. Pirmasis daigas išdygo!

Tuo tarpu, Vokietijoje buvo pasirašyta sutartis, neapykantos ir keršto instrumentas, kuris buvo skirtas vokiečių tautai sukelti amžiną letargą ir vergovę ir, taipogi, nacionalinį ir tautinį nuosmūkį. Dabar mano diena atėjo! Raudoni kaip kraujas plakatai šaukė į salę:

„Ateikite, visi 300 vyrų, kurie pažįstate vienas kitą ir kurie yra paslaptingu būdu surišti vienas su kitu, valdote pasaulio ekonominį likimą. Tai patvirtina didysis žydas Valteris Ratenau. Ateik į Heraklio Velodromą! Julijus Štreicheris tau atskleis paslaptį ir tau pasakys, kas yra vyrai, kurie pavergia visų tautų miegančius žmones!“

Ir jie atėjo, visi atėjo. Jau dviem valandom prieš prasidedant susirinkimui, Heraklio Velodromas buvo perpildytas smalsiųjų. Dešimtys tūkstančių nebesusirado vietos ir pripildė plačią aikštę ir gatvę iki pagrindinės traukinių stoties. Ir pėsti, ir raiti policininkai buvo atėję palaikyti tvarkos. Eidamas per visą tai, aš buvau gerai nusiteikęs ir tada, skatinamas šūksnių, aš įžengiau į Heraklio Velodromą kaip pirmojo savo paties suorganizuoto viešo susirinkimo vedėjas. Ir aš kalbėjau. Aš kalbėjau laisvai. „Kalbėkite toliau, kalbėkite toliau!“ Aš šnekėjau iki vidurnakčio valandų ir, kai aš baigiau, išsimaudęs prakaitu, aš leidau ant manęs pasilieti palaikymo šūkių bangai, ***iš mano širdies pakilo tyli maldaį dangų. Aš tai jatau: dabar kelias buvo atviras į sugundytojų širdį, į žmonių širdį, į tautos širdį. Buvo padaryta skylė pastate, kurį žydas Karlas Marksas pastatė miegančių žmonių smegenyse.***